

מקורות פרשת תבוא תשפ"ו הברכה שבקללה והסולם בתוך הקושי

מקריבין צ"ח כבשים בסוכות להגן עליהם, וכנגדן התורה נדרשת בצ"ח פנים - מט טהור ומט אינו טהור, ולכך צח פעמים 'יצחק' בתורה להגן עליהם... ואתיא כמ"ש במדרש ודורשי רשומות, שיצחק נתן אות ש משמו [שנקרא 'יצחק' ולא 'ישחק' כמו בתהלים 'אשר כרת את אברהם ושבעתו לישחק'] כדי שיצאו ב-210 שנים. וכן לעתיד לבוא הוא יליץ בעד ישראל - בני ולא בניך?!, כמו שפירשו בגמרא שבת פט על הפסוק בישעיה: 'כי אתה אבינו, כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו, אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך'.

3. **שיר השירים ה:** מה דורך מדוד היפה בנשים .. דודי צח ואדום דגול מרבבה - **רוקח:** צח גימטרייה סלח ... להגן מן צח תוכחות שבמשנה תורה.

כוזרי מאמר שני פרקים כט, מד: ישראל באומות כמו **לב באברים**, הוא רב חלאים מכולם [נפגע הכי מהר] ורב בריאות מכולם [חיוני לבריאות מכולם] ... על כן אמר (עמוס ג): 'מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם' ... כי **איננו מניח עונותינו להתעכב עלינו ויהיו גורמים לאבדנו לגמרי...**

התוועדות תשמ"ה ה/2948: התורה מתחילה באות ב', ראשי תיבות ברכה, כי התורה כולה ברכה. לכן כאשר מוצאים בתורה עניין בלתי רצוי, היפך הברכה, בהכרח לומר שהכוונה הפנימית היא להופכו לעניין של ברכה וטוב **בתכלית העילוי**, על דרך הנאמר 'ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלוקיך', היינו לפעול עילוי גדול יותר מאשר ברכה לכתחילה.

גמרא סוף יומא: הרואה קרי ביום הכיפורים, ידאג כל השנה כולה (רש"י: שמא לא קיבלו תעניתו ... כעבד המוזג כוס לרבו ושפך לו קיתון על פניו). ואם עלתה לו שנה (שיצא בחיים) - מובטח לו שהוא בן העולם הבא (שמעשים טובים יש בידו שהגנו עליו וכן עולם הבא הוא).

ליקוטי שיחות יז/191: היות שראיית הקרי הייתה שלא במתכוין, שהרי מתענים בחמישה עינויים ולא מהרהרים בעבירה, מוכח שהדבר בא בהשגחה עליונה ... כדי שיתעלה לתשובה גבוהה יותר, שמצד סדר העבודה הרגיל של הצדיק, אינו יכול להגיע אליו. לכן לאחר שדאג כל השנה ושב בתשובה שלמה - החטא הביא אותו לעלייה גדולה יותר שמתבטאת בכך שהוא בן העולם הבא ואף בתוספת חיים גשמית ממש.

חיד"א שם: צ"ח קללות נאמרו בפרשה בגימטרייה "צבאה", וכולן נתקיימו בישראל שנאמר 'כי מלאה צבאה כי נרצה עוונה' ... ולעתיד יתהפכו כולם לשמחה ולששון, כי **'נגילה'** בגימטרייה צ"ח.

1. **מגילה לא, ב:** עזרא תיקן לישראל שיהו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת [פרשת בחוקותי סמוך לחג השבועות] וקללות שבמשנה תורה קודם ראש השנה... כדי **שתכלה השנה וקללותיה**.

תפארת שלמה סוף פרשתנו: כמו שאומרים 'ונשלמה פרים שפתנו': שאם חס ושלום נגזר אשר לא טוב הנה, יצאנו חובתנו בקריאת הדברים האלה וממילא יתהפכו לנו כולם לברכה.

דברים כז: וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל ... ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת ה' מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן: ארור מקלה אביו ואמו ואמר כל העם אמן -

רש"י: ששה שבטים עלו לראש הר גריזים וששה לראש הר עיבל והכהנים והלויים והארוך למטה באמצע. הפכו לויים פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בברכה 'ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה' ואלו ואלו עונים אמן. חזרו והפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה 'ארור האיש אשר יעשה פסל'.

גור אריה דברים כז, יב: למה כתב קללה בקרא? אדרבה הוי למכתב הברכה [ונבין את ההיפך?] יראה לומר שהעיקר הוא הקללה, שהיו צריכים לקבל התורה באלה.

בבא בתרא פח: בוא וראה שלא כמידת הקב"ה מידת בשר ודם. הקב"ה בירך ישראל בעשרים ושתים [אותיות] וקללן בשמונה [אותיות]: ברכן בעשרים ושתים - מ"אם בחוקותי" עד "ואולך אתכם קוממיות" [א עד ת] וקללן בשמונה - מ"ואם בחוקותי תמאס" ועד "ואת חוקותי געלה נפשם" [ו עד מ]. ואילו משה רבינו ברכן בשמונה וקללן בעשרים ושתים, ברכן בשמונה - מ"והיה אם שמוע תשמע" ועד "לעבדם" [ו עד מ] וקללן בעשרים ושתים - מ"והיה אם לא תשמע" עד "ואין קונה" [ו עד ה].

דברים כט, ג: ולא נתן ה' לכם לב לדעת.

דברים רבה ז, י: בשביל עצמו אמר משה את הדבר הזה. שני דברים גזר הקב"ה - על ישראל גזר 'הרף ממני ואשמידם' ועל משה אמר 'לא תעבר את הירדן הזה'... אמר משה 'סלח נא לעון העם הזה' ובטלה של הקב"ה ונתקיימה של משה, שנאמר 'סלחתי כדברך'. כיון שבא ליכנס לא"י והתחיל אומר 'אעברה נא ואראה', אמר לו הקב"ה כבר ביטלת את שלי וקיימתי את שלך ועכשיו מבקש אני לקיים את שלי ולבטל את שלך. אם 'אעברה נא' אתה מבקש - תבטל את 'סלח נא'. אמר משה: **ימות משה ומאה כיוצא בו ולא תנוק ציפורנו של אחר מהם.**

2. **חידא נחל קדומים דברים כח, טא:** צח קללות בתוכחה ולכך היו